

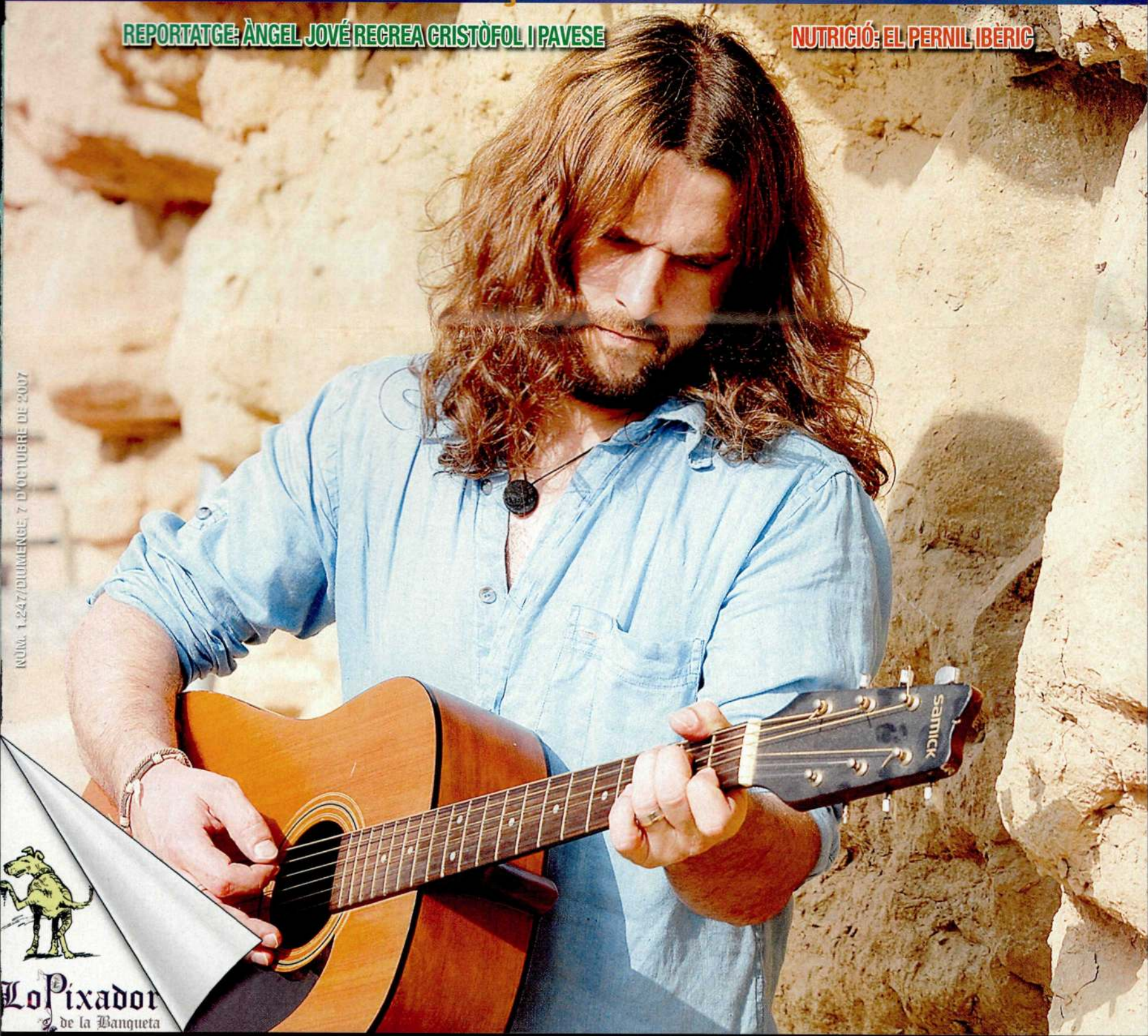
la Mañana

revista 4/7
poble
pixador
22
13

EL FILL DEL MESTRE CANÇÓ D'AUTOR AMB AIRE INTIMISTA

REPORTATGE: ÀNGEL JOVÉ RECREA CRISTÒFOL I PAVESE

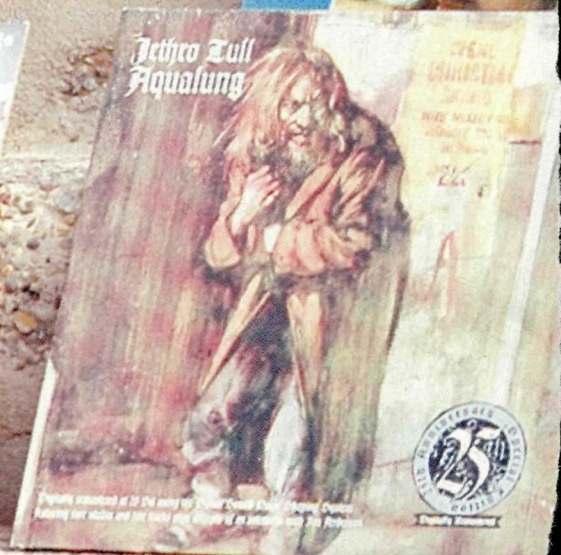
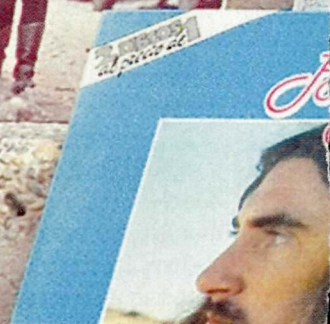
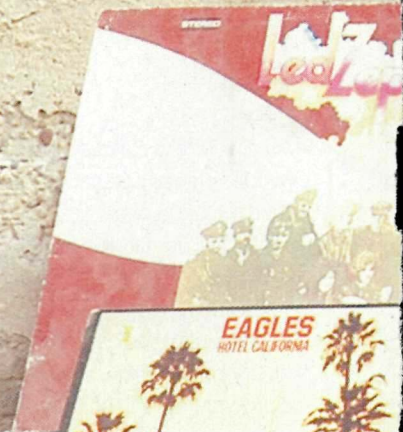
NUTRICIÓ: EL PERNIL IBÈRIC

NUM. 1.247/DIUMENGE 7 D'OCTUBRE DE 2007

Lo Pixador
de la Banqueta

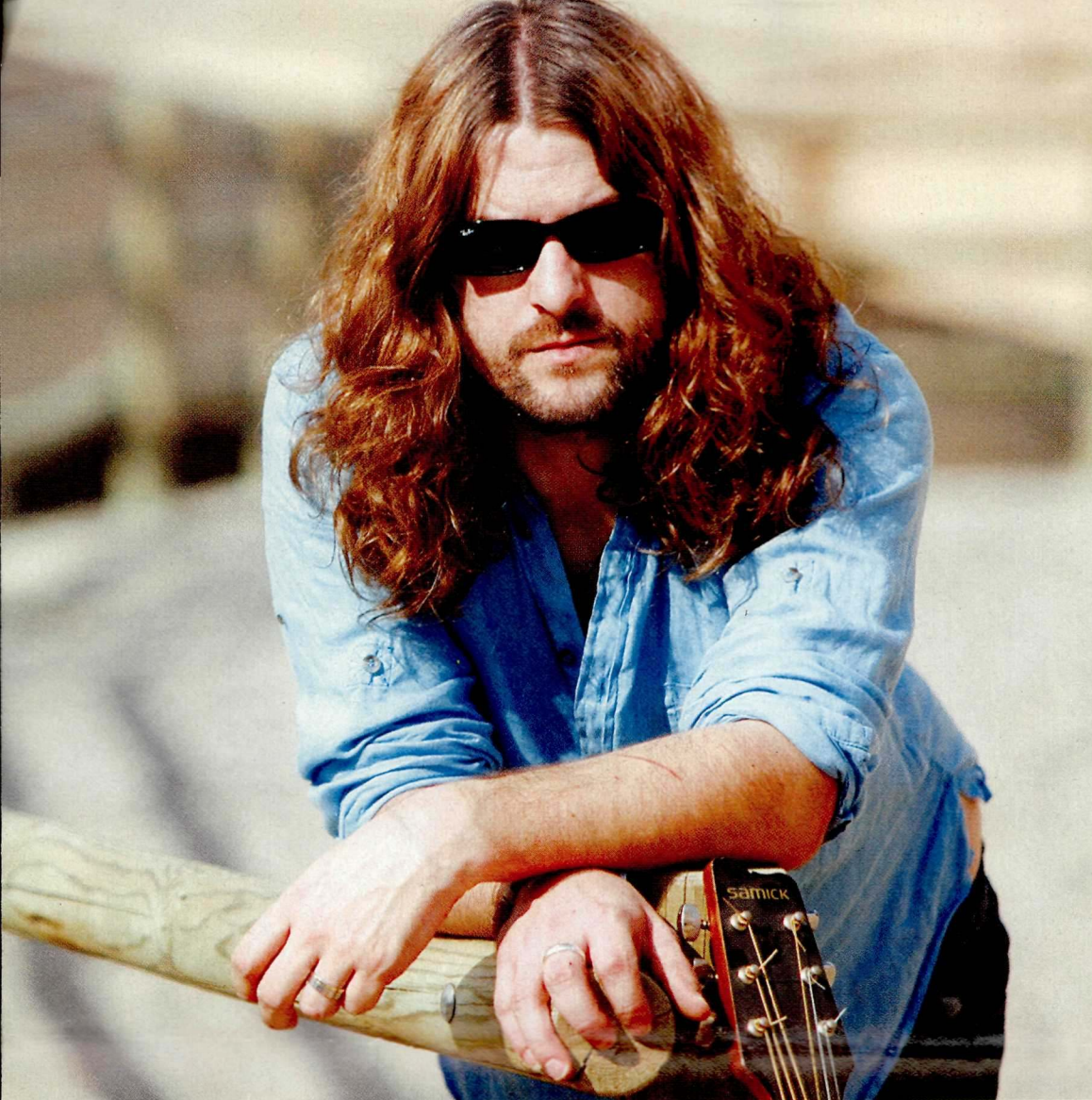
jordi gasió

EL FILL DEL MESTRE SINTONITZA ENDINS

TEXT: DAMIÀ V. G.

FOTOS: JORDI BOLEDA

El món gira a gran velocitat, "entre talls de llum i energia", i cada dia el sol camina cap a la posta més de pressa. Per això El Fill del Mestre decideix baixar, aturar-ho tot, "que tant dolor no és bo", i tornar a casa, pels meandres, amb *Aquella estranya mania de creure en la vida*. Preparat per a fer "florir la vida que esperava just ahir", descalça el valor de les coses properes. Després de 78, en aquest segon disc el d'Alpicat va més enllà i s'endinsa, amb l'acústica del folk i un regust de rock, en el seu entorn. Nou cançons d'aprof, melodies amb cura, lletres embriagues de poesia, harmonia pura i esquitxades *dylanianes*. Per creure-hi.

allò que vull dir, allò que sento en el moment de fer-la i que arriba a les persones.

- Falta un altre motiu...

- Un altre motiu? Doncs que el disseny del disc, amb les fotos i tot, ha quedat molt bé!

- Creus en la vida, però en aquest món hi creus?

- Costa creure-hi. Fa temps que he deixat de creure en la raça humana en moltes ocasions. Molta gent és com els rucs als que els hi posen aquelles coses als ulls i no hi veuen pels costats. Tothom va endavant, endavant... Tot i així, sempre et trobes gent que et fa creure en certes persones i en certes coses. I com més gran et fas, més veus la gent que va de cara i que no té res a amagar. Penso que tothom s'amaga massa coses, porta massa maquillatge, i et trobes amb molts desenganys. El món es mou per les modes, pel que ens inculquen des de la televisió, que està fent molt mal a la societat.

- I per acabar amb les creences, creus en la música?

carnet

NOM: *Jordi Gasió Gilart*

EDAT: *28 anys*

UNA CANÇÓ: *'Desolation', de Dylan*

L'ÚLTIM CD QUE T'HAS COMPRAT: *'Sky*

blue Sky', de Wilco

ESTÀS LLEGINT...: *'La carretera', de Cormac McCarthy*

UN DESIG: *Molta música*

Després de la bona acollida del seu primer treball titulat 78, El Fill del Mestre, alter ego de Jordi Gasió, presenta una nova proposta musical sota una identitat eminentment acústica. El d'Alpicat ofereix un fons personal però no camina sol, l'acompanyen: Txabi Abrego (guitarra i mandolina), Hector Beberide (acordió, mandolina...), David Garia (baix), Miquel Mola (piano) i David Vall (bateria). Amb tots vostès, *Aquella estranya mania de creure en la vida*, (Quadrant Records), d'El Fill del Mestre.

- Creus en la vida?

- Clar, la vida és la principal cosa en la que s'ha de creure, perquè sense la vida no hi hauria res; ni tristesa, ni alegria, ni res en que confiar... Creure en la vida és fonamental per a tirar endavant. El títol del disc es refereix a la vida d'aprop, amb les coses que es tenen al teu costat. Últimament tot és molt urgent i no parem a valorar les coses que tenim al voltant. Sempre volem més i més. Jo crec en la vida de les mirades, d'allò proper, de les persones.

- I això és una estranya mania?

- Bé, el títol és com un joc. És com dir: estem fotuts, les coses no m'agrada gaire com funcionen, però sempre tens aquella estranya mania de creure-hi. T'entossudeixes amb tot el que fas, en imaginar projectes...

- Quines altres manies tens?

- Sóc bastant tossut. En les coses que realitzo m'agrada sempre ser-hi present, estar-hi molt a sobre, i, això sí, sempre tot a poc a poc.

- Ets tranquil...

- Sí, suposo que el clima de Lleida ens afecta bastant, la majoria som més tranquils. Tinc la mania de fer les coses a poc a poc, que és quan es fan bé, a foc lent.

- Em pots donar dues raons per creure en aquest disc?

- Una és que és un cosa senzilla, que a qui la compri li pot agradar o no, segons l'estil que vulgui, però que hi trobarà cançons fetes de veritat. Sempre busco la cançó, que transmeti

- Sí, realment, però costa. La música és part de la meua vida. Els músics treballem tot el dia. M'aixeco al matí i ja estic treballant mentalment. És una cosa que ho portes a dins i no ho pots amagar. Però, en què potser ja no crec tant és en la indústria musical.

- Per què?

- Penso que s'hauria de deixar de banda el negoci pur i dur i tornar a creure més en la música per amor a l'art. La música va néixer com a una cosa espiritual, pel sofriment d'una per-

“MOLTES COSES
NO M'AGRADA
COM FUNCIONEN,
PERÒ SEMPRE
TENS AQUELLA
ESTRANYA MANIA
EN CREURE-HI”

sona que necessita treure les coses que té a dins cantant o tocant algun instrument sense esperar res a canvi, perquè la música ja li ha netejat l'ànima. I ara estem vivint un moment en que sembla que primer sigui el negoci i després la música, i hi estic totalment en contra.

De fora a endins

- **Acabes de treure el teu segon treball. Això ja va de debò.**

- Doncs sí. El segon treball ens està sorprenent molt. El primer va anar força bé perquè de cop ens va sortir molta feina i els especialistes es van interessar. I en el segon, el bo és que ja no has de dir qui ets, ja ho saben, i et paren més atenció. La idea és anar fent petits passos endavant, anar creient-te que pots fer coses interessants i viure de la música.

- **El passat 27 de setembre vas fer la presentació oficial del disc al Cafè del Teatre. Com va anar?**

- Molt bé. El Cafè del Teatre és la nostra casa. El Toni ens cuida molt i existeix un afecte mutu entre el públic del Cafè i el Fill del Mestre. Sempre em sembla que allà faig els millors concerts. Té una màgia especial, hi connecto molt bé i la gent crec que surt contenta i amb bones sensacions.

- **Quins són els avantatges i inconvenients de tenir una pressió afegida al ser el segon àlbum?**

- És cert que de pressió n'he tingut, perquè al primer disc no t'esperes res, no tens un referent amb que guiar-te i tot va anar rodat. Aquest segon disc ha estat una cosa més dura, perquè per dates ho havíem de deixar córrer durant una temporada, després tornar-hi... Però ha valgut la pena. La pressió potser et fa pensar més les coses, i això és bo. Crec que aquest segon disc ha estat més elaborat.

- **Què dius de nou en aquest cd que no deies a l'anterior, el debutant 78?**

- El primer disc era una mirada més cap a fora i aquest penso que és una mirada més cap a endins. El primer tenia cançons que eren bastant antigues, potser tenien tres anys de vida, i en canvi el segon, no. Ara necessitava mirar endins i les coses que tinc a prop. Portava una temporada mirant massa en fora. Aquest disc és com tornar a casa; mirar el món, i després ja tornarem a sortir.

- **I què n'ha dit, fins ara, la crítica?**

- Doncs de moment molt bé. La crítica ens està recolzant bastant. Diuen que és un treball més madur, poètic, que mira més lluny que el primer... I moltes coses que ni jo havia pensat.

- **L'estil del nou disc ha canviat vers l'anterior?**

- Sí, en el primer disc l'estil es basava en una mescla de cantautors folk americans i la nova cançó catalana, però en el segon penso que he mirat més cap al folk americà que no cap aquí. En el 78 havia deixat de creure bastant en el rock, no escoltava gairebé res. Des de petit m'agradava Led Zepelin, Pearl Jam... i quan vaig fer el primer disc necessitava treure'm tot aquell so, fugir, i vaig començar a investigar molt amb la nova cançó, amb gent com Toti Soler, Maria del Mar Bonet, Ovidi Montllor, etc. Tot això, mesclat amb les influències musicals *yankis*. En aquest segon, torno cap a casa a buscar el que tenia guardat al calaix. Hi ha un regust de rock, però sempre tirant cap al més pur possible, és com un blues despullat, jugant

“EL PRIMER DISC
ERA UNA MIRADA
MÉS CAP A EN
FORA I AQUEST ÉS
UNA MIRADA MÉS
CAP A ENDINS;
TORNO A CASA”

amb l'essència dels instruments acústics.

- **Tot i treure el teu nom artístic d'una cançó d'en Sisa, creus que t'hi assembles?**

- Molts cops m'han preguntat si em considerava galàctic, però jo em vaig posar aquest nom perquè em venia de gust en aquell moment. No perquè et diguis El Fill del Mestre has de fer la música que fa el Sisa o inspirar-te en ell. El Mestre poden ser moltes persones.

- **Com...**

- Xavier Baró, Neil Young, Quique González, etc. De Mestres, per sort, n'hi ha molts. En la música sempre tens referents per mirar-te.

- **Hi ha diferències entre El Fill del Mestre i Jordi Gasión?**

- Sí. El Fill del Mestre és la part artística que jo porto i el Jordi és el que està a casa, amb els

seus amics i se'n oblidava una mica de tot. Malgrat això costa separar un personatge de l'altre. El Fill del Mestre és més valent, més capaç que el Jordi, al que li agrada pensar-se dues o tres vegades les coses.

Des d'aquí dins

- **El fet de que el disc estigui en un segell lleidatà és una declaració d'intencions per a fer bandera de l'origen de la teva música?**

- Jo sempre he cregut que des d'aquí es poden fer moltes coses. Ja seria hora que des de les terres de Lleida sortís una infraestructura musical des de la que es pogués vendre des d'aquí, i no sempre haver d'anar a Barcelona...

- **Un text del nostre Màrius Torres, *Cançó a Mahalta*, es va musicar abans amb accent gironí (Lluís Llach) que no pas amb lleidatà (El Fill del Mestre). Lleida està adormida?**

- No penso que estiguem adormits, el que ha fet falta a Lleida és que les coses sortissin de la frontera. Últimament, a Lleida la gent jove s'està movent i estan sortint coses molt interessants. Però potser com a músics lleidatans hauríem de cavar més en la cultura nostra. Ja sé que és més senzill fer una versió d'U2 que no un poema musicat de Màrius Torres, per exemple. En aquest aspecte, hi ha molta mandra. Si a Lleida trobem el punt de connexió entre la terra i el nostre passat, poden sortir coses amb molta personalitat, com per exemple cançons com *La caiguda de Lleida* del Xavier Baró.

- **Per part de les administracions locals, teniu suport els músics de Ponent?**

- És un aspecte que ja em fa una mica de mandra. Últimament, la contractació de la majoria de músics d'aquest país és tota pública i no recolzen mai a l'empresari privat, a les sales de concerts... Fan tot el contrari, els hi posen tots els impediments possibles perquè no pugui funcionar la música en directe. Estàs a les seves mans per a guanyar-te la vida en aquest món. Fa ràbia, perquè al poder no li interessa que hi hagi certes veus. Les administracions locals només recolzen a les coses mediàtiques, és a dir, quan en poden treure profit. Són els nostres enemics, no es mereixen res.

- **Va, ja acabem. Projectes de futur?**

- Tinc la intenció de recuperar cançons infantils, en català i en euskera. És que es passen molt amb la música que fan escoltar als nens i nenes, són tot sons enllaunats i... Bé, a banda d'això, estic acabant de compondre el disc nou, que serà doble i on hi haurà més referències.

“L'ADMINISTRACIÓ
POSA TOTS ELS
IMPEDIMENTS
POSSIBLES PER A
QUE NO FUNCIONI
LA MÚSICA EN
DIRECTE”

